

нѣжтъ му, степенъта на който не подозираше, като го посрѣщаше любезно и лѣкуваше съ огъня на чернитѣ си очи. Лошъ лѣкаръ. Ни тя, ни Кандовъ не знаяхъ, че единичкия спасителенъ цѣръ за тоя видъ болѣсти е раздѣлата.

„Очи, дѣто се не виждатъ — забравятъ се“ казва и българската поговорка.

XXI.

Утрѣнно посѣщение.

Вчера, подиръ скандала съ Стефчова, Кандовъ се завърнх у дома си твърдѣ растревоженъ. Той се затвори въ стаята си и до вечеръта чете непрѣстанно сѣ една и съща книга. Той прѣкъсваше прочита си само, за да забѣлѣжи съ моливъ нѣкой мѣста въ книгата, и пакъ се зачиташе. Той бѣше се цѣлъ вдалъ въ това занятие и не обѣдвѣ. . Когато го повика майка му, отговори че го боли глава... Вечеръта също не ѣде... Той цѣли часове пролежа на миндеря замислѣнъ, съ очи къмъ потона. Когато се въцари нощната тишина, той станх, сѣднх при масата и зе да пише писмо. Тая работа трая до срѣдъ нощъ... Послѣ пакъ се тръснх на мендеря, не да спи, а да мечтае... Свѣщъта горѣ до утрѣнъта. Първитѣ слънчови зари проникнахъ въ стаята и ударихъ въ лицето унесения студентъ. Той се сених, отвори очи, уморени и похлѣтнжли отъ безпокойно спанѣ. Той отиде до масата, прочете пакъ писмото, прѣгънх го на четире, потърси конвертъ, не намѣри и сложи писмото на масата.

— Сега ли, или послѣ? пошушнх си той.

И стоя една минута замисленъ.

— Не, послѣ. послѣ да ѝ се иде... Когато се видѣ съ неж...

И той хванх бързо да се готви за да излѣзе.

Когато се намѣри на улицата, той видѣ, че е още твърдѣ рано. Слънцето стоеше ниско още на хоризонта;